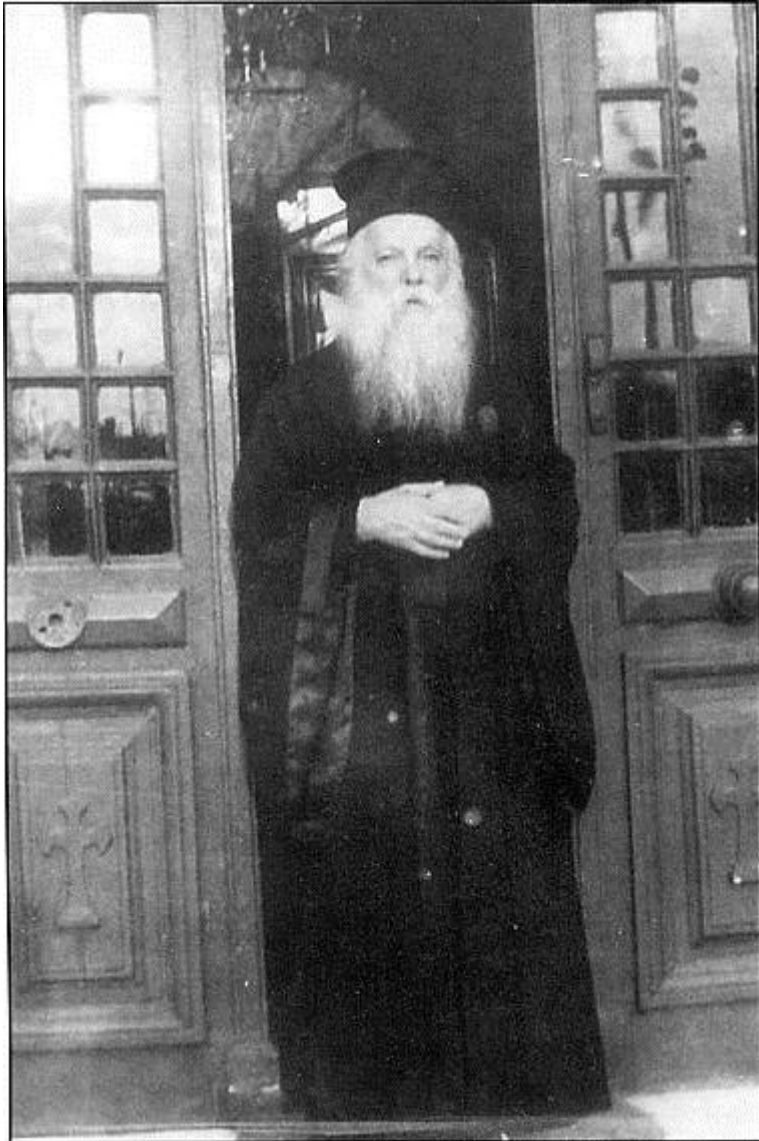

Γέροντας Αθανάσιος Χαμακιώτης (1891-1967). Μιά ζωή γεμάτη αγάπη, Θυσία και προσφορά.

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ο σεπτός Γέροντας, Ιερομόναχος π.Αθανάσιος Χαμακιώτης (1891-1967), το κόσμημα του Ησυχαστηρίου της Παναγίας της «Νερατζιώτισσας» (ή «Οδηγητριάς») στο Μαρούσι, έχοντας την Χάρη του Θεού, εκοσμήτο από πλήθος αρετών. Άνθρωπος της Χάριτος, πλημμυρισμένος από την αγάπη του Θεού, ξεχείλιζε καθολικά, μυστικά και αθόρυβα αυτήν την αγάπη και στις εικόνες του Θεού, γύρω του· στους πονεμένους και αναγκεμένους ανθρώπους που τον πλησίαζαν ή που συνδέονταν μαζί του πνευματικά. Ζούσε πραγματικά σ' έναν συνεχή και αδιάκοπο

παροξυσμό αγάπης (πρβλ. Εβρ. ι´ 24) και αυτοπροσφοράς. Ήταν ολόκληρος μια αγάπη πηγαία, ειλικρινής, σπάνια, βαθιά, ολοκληρωτική, απίστευτη, που ασφαλώς δεν την βρίσκεις εύκολα σήμερα.

Ο ελεήμων Γέροντας π.Αθανάσιος «κυνηγούσε» συνεχώς να βρει ευκαιρίες για να δείξει έμπρακτα την αγάπη του και να μιμηθεί στο έπακρο τον «Πατέρα των οικτιρμών» (Β´ Κορ. α´ 3). Πραγμάτωνα συνεχώς αυτό που έλεγε ο Ιερός Χρυστόστομος: «Να γίνεστε ευσπλαχνικοί όπως και ο επουράνιος Πατέρας σας. Παρόλο που πολλές άλλες εντολές μάς έδωσε ο Κύριος, εν τούτοις, για καμμιά άλλη περίπτωση δεν το είπε αυτό, παρά μόνον για τους οικτίρμονες. Γιατί, τίποτε δεν μας κάνει ίσους με τον Θεό, όσο η ευεργεσία».

[1] Ο ΚΡΥΦΟΣ «ΔΡΑΣΤΗΣ»

Είναι πολύ συγκινητικά τα επόμενα περιστατικά. Αναρωτιέται κανείς: είναι δυνατόν να συνέβησαν στην εποχή μας την, τόσο εγωκεντρική; Κοντά στην «Νερατζιώτισσα», σ' ένα φτωχικό σπίτι, κατοικούσε μια ηλικιωμένη γυναίκα, παράλυτη. Δεν είχε κάποιον άνθρωπο να την περιποιείται. Παραδόξως, όμως, όσοι την επισκέπτονταν έβλεπαν το σπίτι της καθαρό, περιποιημένο. Τα ρούχα της, πλυμένα και σιδερωμένα. Το φαγητό της, έτοιμο. Δεν μπορούσαν να το εξηγήσουν αυτό. Όμως, ούτε και η ίδια η παράλυτη έλεγε κάτι. Η περιέργεια, οδήγησε κάποιους να παραφυλάξουν. Και να δουν. Και να μάθουν. Και αυτό που διαπιστώθηκε είναι ότι ο «δράστης» πίσω από όλο αυτό, ήταν ο Γέροντας π.Αθανάσιος. Όταν βράδυαζε, έπαιρνε το ραβδί του και ξεκινούσε για το σπίτι της παράλυτης. Σκούπιζε, καθάριζε, τακτοποιούσε το σπίτι, μαγείρευε και, όταν τελείωνε, επέστρεφε στο κελλί του έχοντας μαζί και τα άπλυτα ρούχα. Τα έπλενε, τα σιδέρωνε και, την επόμενη μέρα, τα επέστρεφε. Ο Γέροντας, έδωσε αυστηρή εντολή στην παράλυτη να μην το πει σε κανέναν. Όταν τα πνευματικά του παιδιά που παραφύλαξαν του το είπαν, ο π.Αθανάσιος, λυπήθηκε βαθύτατα. Έδωσε αυστηρή εντολή και σε αυτούς να μην μαρτυρήσουν τίποτα πριν τον θάνατό του, διαφορετικά δεν θα τους επέτρεπε να κοινωνήσουν.

[2] «ΑΝ ΣΟΥ ΠΩ, ΠΟΙΟΣ!...»

Λίγο πιο πάνω, έμενε ένα αντρόγυνο. Ο άνδρας, μέθυσος. Ό,τι χρήματα έβγαζε, τα σπαταλούσε στο πιωτό. Η γυναίκα του, ήταν παράλυτη και κατάκοιτη. Το μόνο που λειτουργούσε κανονικά σε αυτήν, ήταν ο λόγος. Εκτός από το να μιλάει, δεν μπορούσε καμμιά άλλη κίνηση να κάνει. Λόγω της αρρώστιας της, λερωνόταν. Όμως και η γυναίκα αυτή είχε βρει τον δικό της μυστικό, ένστοργο και συμπαθή «άγγελο». Κάποια μέρα, την επισκέφθηκε μια αδελφική της φίλη. Είδε με έκπληξη μια στοίβα από ρούχα πλυμένα, σιδερωμένα.

-Ποιός σου τα έπλυνε; ρώτησε απορημένη.

-Αν σου πω, ποιός! Αλλά με επιτίμησε να μην το πω σε κανέναν. Όμως, σε αισθάνομαι σαν αδελφή μου και θα στο πω.

-Δεν χρειάζεται να μου το πεις. Κατάλαβα ποιός είναι· ο π.Αθανάσιος!

-Ακριβώς! Ήρθε τη νύχτα. Καθάρισε το σπίτι, έπλυνε τα ρούχα, τα στέγνωσε, τα σιδέρωσε και έφυγε!

Παρόμοια περιστατικά διηγούνται και άλλα πνευματικά του παιδιά. Τουλάχιστον σε άλλες τρεις περιπτώσεις παράλυτων ο Γέροντας π.Αθανάσιος Χαμακιώτης γινόταν κυριολεκτικά ο «διάκονός» τους. Τους περιποιόταν, τους καθάριζε το σπίτι, τους έπλενε τα ρούχα, τους μαγεύερε και τους τάιζε ακόμη.

[3] «ΕΙΔΕΣ, ΠΑΙΔΙ, ΠΟΣΟ ΜΑΣ ΑΓΑΠΑΕΙ Ο ΘΕΟΣ;»

Συγκινητικό και το επόμενο περιστατικό:

Ήταν ο εφιαλτικός χειμώνας του 1942. Ο κόσμος, πέθαινε στους δρόμους από την πείνα και τις αρρώστιες. Μια πνευματική θυγατέρα, από τα πιο αγαπημένα παιδιά του Γέροντα Αθανασίου, άρρωστη και εξαντλημένη, έπνεε τα λοίσθια. Καταλάβαινε ότι πλησιάζει το τέλος της και έλεγε στους δικούς της να ετοιμάσουν το σάβανό της. Η μόνη παρηγοριά της, ήταν ένα μικρό ευαγγέλιο με χοντρό σκούρο εξώφυλλο. Διάβαζε λίγο, μετά ζαλιζόταν και το άφηνε δίπλα στο μαξιλάρι της. Πάνω στη ζαλάδα της, γύρισε και το είδε. Της φάνηκε σαν ψωμί. Και μονολόγησε:

-Αχ, Χριστέ μου! Να είχα λίγο ψωμάκι!

Όσοι ήταν μέσα στο δωμάτιο, χαμογέλασαν. Τότε, όχι ψωμί δεν υπήρχε, αλλά έδιναν με το δελτίο δώδεκα γραμμάρια λούπινα και, αυτήν ακόμη την ευτελή τροφή, είχαν πάνω από δέκα μέρες να την μοιράσουν.

Σκεφτόταν η άρρωστη:

-Πειρασμός, είναι!

«Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος» (Ματθ. δ' 4).

Ἐξω, τα πάντα είχαν καλυφθεί από χιόνι. Οι Μαρουσιώτες δεν θυμούνται ποτέ άλλοτε τόσο χιόνι. Ξεπερνούσε το μισό μέτρο. Και το κρύο ήταν τσουχτερό. Όλα, είχαν νεκρώσει. Ο π.Αθανάσιος βρισκόταν στην άλλη άκρη της πόλης, κάπου στην Πεύκη, όπου έκαμνε έναν αγιασμό σ' ένα σπίτι. Οι άνθρωποι του σπιτιού, αντί για χρήματα, του πρόσφεραν δύο κομμάτια άσπρο ψωμί. Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσαν να δώσουν. Όμως ο μακάριος Γέροντας Αθανάσιος, δεν το κράτησε ούτε έβαλε μπουκιά στο στόμα του. Αναλογίστηκε τα πνευματικά του παιδιά. Θυμήθηκε δύο από αυτά που είχαν την μεγαλύτερη ανάγκη. Το ένα, ήταν η άρρωστη που αναφέραμε. Ξεκίνησε για το σπίτι της. Ο δρόμος μακρύς και, με τόσο χιόνι, εξαιρετικά δύσκολος. Αλλά, «ή αγάπη, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς» (Α' Κορ. ιγ' 5). Δεν λογαριάζει τίποτα! Ποιός ξέρει πόση ώρα, ή, μάλλον, πόσες ώρες, περπατούσε ο αείμνηστος Γέροντας Αθανάσιος μέσα στα χιόνια! Έφτασε στο σπίτι της κατάκοιτης που λαχτάρησε λίγο άσπρο ψωμί και πήγε κατευθείαν στο δωμάτιό της.

-Τί κάνεις, παιδί;

-Δεν μπορώ, πάτερ μου, δεν είμαι καλά!

Ο άνθρωπος του Αγίου Θεού, ο Γέροντας π.Αθανάσιος Χαμακιώτης, έβγαλε από τον κόρφο του το ένα κομμάτι άσπρο ψωμί.

-Παιδί, πήγα κι έκανα αγιασμό σ' ένα σπίτι, μου έδωσαν λίγο ψωμί και σου το έφερα!

Η άρρωστη, έμεινε άναυδη. Άρχισε να κλαίει και, μέσα στους λυγμούς της, του διηγήθηκε τον «πειρασμό» που βίωσε πριν από λίγο. Ο Γέροντας, χαμογέλασε ικανοποιημένος.

-Είδες, παιδί, πόσο μας αγαπάει ο Θεός;

Ο ευλογημένος Γέροντας, κάθισε, της είπε λόγους παρηγοριάς, στήριξε το καταρρακωμένο της ηθικό και την ευλόγησε. Η ετοιμοθάνατη σιγά-σιγά συνήλθε, επέζησε και διηγείται με δάκρυα μέχρι σήμερα το περιστατικό αυτό.

Ο π.Αθανάσιος, όμως, δεν τελείωσε την αποστολή του. Συνέχισε μέσα στα χιόνια την πορεία του. Βλέπετε, είχε ακόμη και ένα ακόμη κομμάτι ψωμιού στον κόρφο

του. Μια ακόμη φτωχή νέα κοπέλα, άρρωστη από αδеноπάθεια, πεινούσε και υπέφερε. Ο Γέροντας έφτασε και σ' αυτό το σπίτι.

Πρόσφερε το δεύτερο ψωμί, παρηγόρησε και την εκεί άρρωστη κι έφυγε. Κατάκοπος,

βρεγμένος, παγωμένος, πεινασμένος, μόνος, έφτασε πίσω στο αγαπημένο του Ησυχαστήριο στην Παναγία την «Νερατζιώτισσα». Ο μακρύς δρόμος της θυσιαστικής αγάπης του Πνευματικού Πατέρα, τουλάχιστον για εκείνη την μέρα, τελείωσε...

Μητροπολίτη Αργολίδος.Νεκταρίου Αντωνοπούλου (νυν, Μητροπολίτου Αργολίδος): «Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης (1891-1967)», κεφ. 6ο («Φλόγα αγάπης»), σελ. 167, 171, 178-180 και 189-191, Α΄ έκδοση, «Ακρίτας», Αθήνα Μάρτιος 1998.]

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com